

[Anden næstformand]

ligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 237:

Forslag til lov om ændring af byggeloven og planlægningsloven.

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).
(Fremsat 17/3 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Søren Hansen (S):**

Socialdemokratiet kan tilslutte sig lovforslaget og vil oven i købet bidrage til en hurtig udvalgsbehandling.

John Vinther (KF):

Da mit partis ordfører, fru Pernille Sams, er forhindret i at være til stede, har jeg lovet ganske kort at meddele, at Det Konservative Folkeparti kan tilslutte sig lovforslaget, og at vi tilsiger det en hurtig udvalgsbehandling.

Bodil Thrane (V):

Lovforslag nr. L 237 drejer sig om ændring af byggeloven og planlægningsloven. Det fremsatte lovforslag indeholder nogle nødvendige bl.a. tekniske ændringer. Det er ikke, fordi der er så forfærdelig meget politik i lovforslaget, men der er meget teknik, som vi naturligvis vil se positivt på, da det handler om at ajourføre lovgivningen. Der er tale om diverse administrative forenklinger, og der er tale om en lovhjemmel til at hindre overgangsproblemer i forhold til EF's byggevaredirektiv, der er blevet forsinket.

Den første ændring, som både vedrører byggeloven og planlægningsloven, drejer sig om en forenkling, som vi varmt kan anbefale. I fremtiden skal der i forbindelse med kommunernes administration af dispensationer ifølge § 10 A – det er den, der handler om vilkårene for de ejendomme, hvor der ønskes opført mere end det ene planlagte enfamilieshus – kun meddeles én dispensation i stedet for som nu, hvor de gældende regler siger, at samtlige dis-

pensationer fra byggereguleringsbestemmelserne først skal være givet, inden den endelige dispensation gives.

Af bemærkningerne fremgår det, at forslaget trods disse ændringer ikke rækker ved kommunalbestyrelsens dispensationskompetence.

Den anden del af lovforslaget går ud på at give ETA-Danmark A/S hjemmel til at udstede danske godkendelser af vand- og afløbsinstallationer plus materialer og forskellige konstruktioner. ETA-Danmark A/S er som bekendt det organ, der blev etableret for at sikre de bedst mulige vilkår for byggevareproducenterne i Danmark i forbindelse med det indre marked. Den funktion, som ETA-Danmark A/S ifølge lovforslaget skal overtage, har oprindeligt ligget i Boligministeriet. Ved implementeringen af EF-byggevaredirektivet var det meningen, at denne nationale godkendelse skulle ophøre og erstattes af EF-godkendelser, men da der er sket forsinkelser på området, anbefales det at give ETA-Danmark A/S denne hjemmel mod betaling fra kunderne.

Endelig er der i lovforslaget et par tekniske ændringer som følge af vedtagelsen af beredskabsloven.

Jeg skal som sagt fra Venstres side anbefale lovforslaget, som vi vil arbejde positivt for i udvalget.

Pelle Voigt (SF):

Mine bemærkninger til dette forslag skal meget lignede de bemærkninger, jeg gjorde til det foregående forslag.

Vi har ikke nogen indvendinger imod de ændringer og forenklinger af dispensationsbestemmelserne, som forslaget lægger op til, men vi er bekymrede ved den standardisering af overgangen inden for rammerne af EF-retlige forskrifter, som sker på disse områder, og vil gerne i forbindelse med forslagens behandling og senere have sikkerhed for, at de ting, der sker nu, ikke vil medføre betydelige kvalitetsforringelser.

Jeg skal i den forbindelse pege på, at vi løbende har en diskussion og snart også en række handlinger med hensyn til omfattende nybygninger og nyanlæg af vores kloakker i dette land, af vand- og afløbsforbindelser i det hele taget, og det er utrolig væsentligt, at vi fastholder rimelige og fornuftige standarder, al den stund det allerede har vist sig, at en række af

[Pelle Voigt]

de nye projekter, som er sat i gang, er slået noget fejl, fordi man har anvendt materialer, der ikke var helt så velegnede, som man havde forestillet sig, da kloakudskiftningerne og andet gik i gang.

Det vil vi se på i udvalget, men de tekniske ændringer, der lægges op til i lovforslaget, har vi ikke nogen indvendinger imod.

Kim Behnke (FP):

Omstændigheder andre steder i huset gør, at jeg også trak det korteste stykke ventilgummi med hensyn til dette forslag og derfor skal delagtiggøre Folketinget i, at de overvejelser, vi i Fremskridtspartiet har gjort os om dette forslag, er, at vi uden videre kan tilslutte os de tekniske justeringer osv., som følger af ændringer af beredskabsloven.

Der er dog nogle bemyndigelser i loven, som vi gerne vil have uddybet hvad indebærer, inden vi giver den endelige tilslutning. Vi kunne f.eks. godt tænke os at få ministeren til at forklare os lidt om de gebyrer, ministeren nu har hjemmel til at lade opkræve. I hvilken størrelsesorden og i hvilket omfang skal de betales?

Det var bare et af eksemplerne. Der er flere andre bemyndigelser. I det hele taget er der en tendens til, at mere og mere af dansk lovgivning overgår til at være bemyndigelseslove, og det gør det unægtelig noget lettere for Folketingets medlemmer, for så kan man bare vedtage, at det er ministeren, der finder ud af det praktiske, og så tager man hjem. Men det gør altså også, at retssikkerheden mere bliver styret af cirkulærer og forordninger, der kommer fra ministrene. Det er vi lidt bekymrede over, så vi vil godt også med hensyn til dette forslag have efterprøvet, om bemyndigelserne ikke kan omsættes til mere konkret tale i selve lovteksten.

Om der er andre problemer, vil udvalgsarbejdet selvfølgelig kunne afdække.

Vi er unægtelig fristet til at bruge et forslag som dette til at indarbejde yderligere begrænsninger i vores alt, alt for restriktive byggelov og planlægningslov, sådan at den danske befolkning, virksomhederne, entreprenørerne osv. kan få nogle større frihedsgrader, som der er brug for. Så hvis det under udvalgsarbejdet viser sig, at det er muligt at bruge forslaget til at indarbejde nogle ændringsforslag med yderligere frihedsgrader, vil vi selvfølgelig også forbeholde os at gøre det.

Udvalgsarbejdet vil afdække, om Fremskridtspartiet vil stemme for eller imod forslaget, og det vil vi alle sammen være meget kloge på, når vi når til anden- og tredjebehandlingen.

Svend Aage Jensen (CD):

Da Venstres ordfører har givet en ganske udmærket redegørelse for dette lovforslags indhold, skal jeg forskåne Folketinget for en gentagelse. Jeg kan indskrænke mig til at sige, at CD kan tilslutte sig dette lovforslag og vil deltage positivt i udvalgsarbejdet.

Jørgen Estrup (RV):

Fra radikal side kan jeg også bidrage til den almindelige lavspænding ved at give vores tilslutning til lovforslaget og blot føje til, at det er vigtigt at bemærke omkring den ændrede dispensationspraksis fra byggelovens § 10 A, at der ikke her er tale om en ændret adgang for kommunerne til at give dispensationer, og at man fortsat skal fastholde de krav og den sikkerhed, der ligger i nabohearingerne.

Merethe Due Jensen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis boligordfører heller ikke nu kan være til stede, vil jeg heller ikke begynde at komme ind på de forskellige elementer, der er af teknisk karakter – det er gjort allerede – men jeg vil sige, at Kristeligt Folkeparti ikke har yderligere bemærkninger og kan støtte lovforslaget.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg skal fatte mig i korthed og takke for den velvillige modtagelse og sige til Fremskridtspartiets ordfører, at vi en anden dag kan tage en større debat om hele bemyndigelsesproblematikken.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Bo-

[Anden næstformand]

ligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 213:

Forslag til lov om ændring af realkreditlov.
Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 11/3 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Boligministeren (Kofod-Svendsen):**

Fremskridtspartiet fremsatte den 11. marts 1993 forslag til lov om ændring af realkreditlov. Det foreslås, at realkreditinstitutterne skal kunne yde annuitetslån til ejerskifte og nybyggeri af ejerboliger til helårsbrug. Herudover foreslås det, at boligministerens beføjelse til at godkende realkreditinstitutternes satser for gebyrer m.v. på lån, hvortil der ydes statsstøtte, ophæves.

Den 24. marts 1993 fremsatte jeg et forslag til ændring af realkreditloven, hvorefter der er valgfrihed mellem mixlån og annuitetslån til ejerboliger uanset formålet med belåningen og anvendelsen af ejendommen. Det vil sige, at både ejerboliger til helårsbrug og fritidshuse er omfattet af lovforslaget. Dette lovforslag tilsigter sammen med andre lovforslag, den såkaldte boligpakke – herunder lovforslag om midlertidig fritagelse for stempelafgift på skøder – at skabe en øget omsætning på ejerboligmarkedet og dermed bidrage til at fremme vækst og beskæftigelse.

Fremskridtspartiets forslag har samme sigte, og når regeringens forslag kommer efter det, kan man selvfølgelig sige, at Fremskridtspartiet har været hurtigst, hvad jeg så kan komplimentere, men til gengæld er regeringens forslag mere vidtgående, og virkningerne vil derfor have en tilsvarende større effekt.

Dertil kommer – og det er vel ikke helt uvæsentligt – at regeringens forslag falder bedre i tråd med den gældende realkreditlov end Fremskridtspartiets, der genindfører den formålsbestemte belåning. En genindførelse af den formålsbestemte belåning kan regeringen

ikke støtte, og jeg skal heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at Fremskridtspartiet bifaldt og støttede den daværende regerings forslag om at ophæve formålsbestemt lovgivning, da lovforslaget blev vedtaget i december 1992.

Vedrørende den anden del af Fremskridtspartiets lovforslag vil jeg gerne bemærke, at jeg ikke finder det særlig urimeligt, at boligministeren skal godkende realkreditinstitutternes satser for gebyrer, indskud og bidrag for lån, hvortil der er ydet statsstøtte. Bestemmelsen i den gældende lovs § 47, som nu foreslås ophævet, sikrer således, at realkreditinstitutterne ikke i uacceptabelt omfang forhøjer satserne for de realkreditlån, hvor staten betaler merudgifterne som følge af disse forhøjelser.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at da bestemmelsen i 1987 blev indsat i den dagældende realkreditlov, var baggrunden, at realkreditinstitutterne havde varslet en stigning i taksterne for disse lån, og at det ikke var muligt ad forhandlingens vej at finde et acceptabelt niveau. Såfremt de varslede stigninger i satserne dengang var blevet gennemført, havde det betydet merudgifter for staten på 23 mio. kr. alene i 1991.

Når man dertil følger – og det hører i høj grad med i vurderingen, når man taler satser for gebyrer, bidrag m.v. – at realkreditinstitutternes tabstal viser, at risikoen for tab ved udlån i støttet byggeri er meget lav, samtidig med at disse lån er billige i relation til opbygningen af de lovpligtige reservefonde og dermed de nødvendige reservefondsbidrag, da staten garanterer for en del af lånet, kan det vel ikke være urimeligt, at staten sikrer, at satserne på disse lån er rimelige.

Endelig hører det også med i billedet, at lån med statsstøtte beløbsmæssigt er store lån, der er billigere at administrere end små lån. Da statens udgifter også på dette område i sidste ende betales af skatteborgerne, har staten efter min opfattelse en forpligtelse til at holde udgifterne på et rimeligt og acceptabelt niveau i forhold til den risiko og de omkostninger, institutterne har ved disse udlån. Alle andre satser for gebyrer, bidrag m.v. relateres jo også til disse forhold. Derfor mener jeg, det er nødvendigt, at disse satser skal godkendes.

Af disse grunde skal jeg på regeringens vegne afvise lovforslaget.